

РЕШЕНИЕ

№ 2890

гр. София, 12.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 18.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8724** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Б. Бизнес Център, представлявано от К. К. и Д. С., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, срещу Решение № Ц-19/01.07.2019г. на КЕВР, в частта по Раздел II, т.6.1.1, с което са определени цени/без ДДС/, по които дружеството продава електрическа на битови и небитови крайни клиенти, присъединени към електро разпределителната мрежа на ниско напрежение, при ценообразуващи елементи на цените: компонента за дейността „снабдяване с електрическа енергия от краен снабдител“ по чл.10, ал.3 от НРЦЕЕ – 5.84 лв MWh,необхоими годишни приходи -548653 хил.лв. и прогнозни количества електрическа енергия - 4767597 MWh.

В жалбата и в съдебно заседание и в писмени бележки жалбоподателят, чрез процесуалния си представител оспорва решението в частта по Раздел II, т.6.1.1 като твърди, че същото е незаконосъобразно, поради противоречие с материалноправните разпоредби и съществено нарушение на административно производствените правила, както и с целта на закона. Твърди се, че в решението в оспорваната му част не се съдържат мотиви защо и как именно КЕВР е определила цените, тъй като от решението не е възможно да се установи дали Комисията е взела предвид разходите за енергийна ефективност. Възражава се срещу определения размер на компонентата за дейността „снабдяване с електрическа енергия от краен снабдител“ по чл.10, ал.3 от

НРЦЕЕ и разходите за баласиране, непризнатите разходи за несъбираеми вземания, както и по отношение на неличията на кръстосано субсидиране. Исканата на решението като незаконосъобразно в оспорваната част. Претендират се разноси съгласно представен списък на разноските.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране / КЕВР/, чрез процесуалният си представител, в съдебно заседание и в писмени бележки по делото оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по същество на спора.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С атакуваното решение № Ц-19/01.07.2019г. на КЕВР, в частта по Раздел II, т.б.1.1, са определени цени/без ДДС/, по които [фирма] продава електрическа на битови и небитови крайни клиенти, присъединени към електро разпределителната мрежа на ниско напрежение, при ценообразуващи елементи на цените: компонента за дейността „снабдяване с електрическа енергия от краен снабдител“ по чл.10, ал.3 от НРЦЕЕ – 5.84 лв MWh,необхоими годишни приходи -548653 хил.лв. и прогнозни количества електрическа енергия - 4767597 MWh.

Видно от приложената преписка, производството пред КЕВР е образувано по заявление от [фирма] от 29.03.2019г. с вх. № Е-13-47-20, което дружеството е направило предложение за утвърждаване на цени за снабдяване с ел.енергия, считано от 01.07.2019 г. Подадени са заявления и от други дружества, видно от отразеното в атакуваното решение, но същите са неотнормирани към оспорваната част на Решение № Ц-19/01.07.2019г., поради което не следва и да бъдат обсъждани. Към заявлението от дружеството заявител са представени допълнително писмени доказателства в които е направена обосновка на поисканите цени, както и различни справки.

Със заповед № 3-Е-93 /17.05.2019 г. Председателят на КЕВР е назначил работна група, която да извърши анализ на данните, съдържащи се в подадените заявления, като изготви доклад и проект на решение. Резултатите от извършения анализ на заявленията са отразени в доклад № Е-Дк-292/21.05.2019г., който е приет с протокол № 84/ 27.05.2019 г. на закрито заседание.

На 04.06.2015 г. е проведено открито заседание, на което е разгледан процесният доклад и е насрочено закрито заседание за приемане на проект на решение относно утвърждаването на цени в сектор „Електроенергетика“.

На закрито заседание на 05.06.2019г. КЕВР е приела проект за решение относно утвърждаване на цени в сектор „Електроенергетика“. На същото е насрочено обществено обсъждане на проекта на решение на 07.06.2019г.

В изпълнение на решението от 05.06.2019 г. с КЕВР е изпратила на заинтересованите лица информацията относно проекта на процесното решение, поканила ги е да дадат становище и да участват на основание чл. 14 от ЗЕ на обществено обсъждане на проекта на 07.06.2019г.

По делото е представен протокол от проведеното обществено обсъждане /л. 423-445 от делото/ като е насрочено закрито заседание на 01.07.2019г. На 04.06.2019 г. и на 11.06.2019 г. от дружеството са изпратени становища по публикувания доклад.

Видно от извлечение от протокол № 112/01.07.2019г. /л.288-422 от приложението към

делото/ на същата дата е прието процесното решение. В протокола е отразено, че решението е взето с 6 гласа „за”, от които 4 гласа на членовете на Комисията със стаж в енергетиката.

С жалбата от жалбоподателя са представени допълнително писмени доказателства / л.24-175 от делото/, неоспорени от ответника.

В хода на съдебното производство е изслушана и приета СИЕ, неоспорена от страните / л. 461-480 от делото/. Вещото лице след извършена проверка на документите по делото и административната преписка е дало заключение по поставените му задачи.

Други доказателства не са ангажирани от страните в хода на съдебното производство.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в оспорването оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от лице, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от оспорения акт, поради което се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Оспореният акт е издаден от компетентен независим специализиран държавен колективен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката, във водоснабдяването и канализацията – чл.10 ЗЕ, в рамките на законовите му правомощия, регламентирани в чл.21, т.8 от ЗЕ, съгласно който на КЕВР е предоставено правомощието да осъществява регулирането на цените в случаите, предвидени в ЗЕ, както и да определя ежегодно пределна цена за сключване на сделки на пазара на балансираща енергия. В раздела за ценовото регулиране законодателят е посочил, че на регулиране от Комисията подлежат цените, по които крайните снабдители продават електрическа енергия на битови и небитови крайни клиенти за обекти, присъединени към електроразпределителна мрежа, на ниво ниско напрежение (чл. 30, ал. 1, т. 9 ЗЕ). Решението е постановено в предвидената форма и при спазване на административно процесуалните правила за издаването му, поради което решението не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че [фирма] е „краен снабдител“, по смисъла на §1, т.28а, б“а“ от ДР на ЗЕ. Дружеството е енергийно предприятие, снабдяващо с електрическа енергия обекти на битови и небитови крайни клиенти, присъединени към електроразпределителна мрежа на ниво ниско напрежение, в съответната лицензионна територия, когато тези клиенти не са избрали друг доставчик.

Разпоредбата на чл. 23, т. 4 от ЗЕ регламентира правомощие на КЕВР да осигурява баланс между интересите на енергийните предприятия и клиентите. Следователно правомощията на Комисията по ценово регулиране не се свеждат само до регистриране на заявките на енергийните предприятия, а предполагат анализи и оценки на предоставената информация с оглед нейната точност и икономическа обоснованост. По силата на чл. 21, ал. 1, т. 8 във връзка с чл. 30, ал. 1, т. 9 от ЗЕ на регулиране от Комисията подлежат цените, по които крайните снабдители продават електрическа енергия на битови и небитови крайни клиенти за обекти, присъединени

към електроразпределителна мрежа, на ниво ниско напрежение.

Цените, които подлежат на регулиране, се образуват от енергийните предприятия съобразно изискванията на ЗЕ и наредбите по приложението му и указанията, дадени от комисията относно образуването на цените. Основните принципи на ценово регулиране са заложи в ЗЕ, а методите за регулиране на цените, правилата за тяхното образуване или определяне и изменение, редът за предоставяне на информация, внасяне на предложенията за цени и тяхното утвърждаване се определят с наредба - Наредба за регулиране на цените на ел. енергия /в редакцията й, която е била в сила към датата на приемане на процесното решение № Ц-19/01.07.2019г.

Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗЕ, цените на електрическата енергия се образуват от енергийните предприятия, съобразно изискванията на ЗЕ, НРЦЕЕ и указанията, дадени от Комисията. За тази цел дружествата от сектор „Електроенергетика” подават заявления в Комисията по утвърдени от нея образци за утвърждаване на цени на електрическа енергия, съдържащи конкретни указания за формата и съдържанието на документите, които се прилагат към тях. Основното правило при регулиране на цените на [фирма], в качеството му на краен снабдител, е регламентирано в чл.10, ал.3 от НРЦЕЕ.

Атакуваното решение № Ц-19/01.07.2019г. на КЕВР, в оспорваната му част, е постановено в съответствие с административнопроизводствените правила, в частност – с реда, предвиден в цитираните нормативни актове.

В конкретният случай, във връзка с изтичането на ценовия период [фирма] е подало заявление с вх. № Е-13-47-20/29.03.2019г., за утвърждаване на цени на електрическата енергия, което е разгледано съгласно изискванията на глава IV от НРЦЕЕ. Резултатът от извършения анализ на данните, съдържащи се в заявлението на жалбоподателя и останалите заявители и допълнителната информация, е отразен в доклад от 21.05.2019г. от работната група определена от председателя на КЕВР, който е приет от КЕВР с решение по Протокол № 84/ 27.05.2019г. Спазени са изискванията на чл.48 от Наредбата, видно от изложеното във фактическата част на настоящото решение досежно приемането на доклад на закрито заседание и обсъждането му в открито заседание. В съответствие с чл. 14 от ЗЕ е проведено обществено обсъждане, като информацията, включително докладът и проектът на решение са обявени на интернет страницата на КЕВР, достъпна до всички лица, а Комисията е изпратила и индивидуални писма до заинтересуваните организации. По този начин е спазено изискването на чл. 26 от АПК. В ЗЕ липсва задължение за изпращане на индивидуални покани до всички производители на ел. енергия, поради което в съответствие с чл. 26, ал. 2 вр. чл. 61, ал. 3 от АПК и с чл. 25, ал. 3 от ЗЕ и чл. 38, ал. 3 от Правилника за дейността на КЕВР и нейната администрация същите са били надлежно уведомени.

Съдът намира за неоснователни възраженията на дружеството за липса на установена форма за издаване на индивидуален административен акт, тъй като съдържа цени на електрическа енергия, които се отнасят до различни, независими едно от друго енергийни дружества, а предвид факта, че съгласно чл. 36а, ал. 2 от ЗЕ издаденото решение представлява индивидуален административен акт, административното производство е следвало да приключи с отделни решения. Видно от съдържанието на процесното решение, същото е издадено в предвидената от закона форма, тъй като съдържа изброените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити: наименование на органа, който го издава, наименование на акта, адресат, фактическите и правни основания за

постановяване на решението, разпоредителна част, определяща правата и задълженията, начин и срок на изпълнение, срок и начин на обжалване и е прието на проведено закрито заседание на КЕВР, с 6 гласа „за”, от които 4 гласа на членовете на Комисията със стаж в енергетиката. В този смисъл нормативно установените форма и ред за издаване на решението е спазена, а доводите за липса на такива са неоснователни. Обстоятелството, че с едно решение КЕВР е утвърдила цени на самостоятелни енергийни дружества, не съставлява нарушение на изискването на форма, тъй като актът съдържа всички необходими реквизити и административният орган е в правото си да прецени дали да се произнесе с едно решение, което да урежда отделни еднотипни обществени отношения или това да бъде сторено с отделни самостоятелни решения.

Възраженията и становищата на жалбоподателя от 04.06.2019г. и 11.06.2019 г. срещу изготвения доклад и проекта на решение са обсъдени подробно в Решение № Ц-19/01.07.2019г. на л.71-80 от решението / л.246-255 от делото. Посочени са правните и фактически основания за издаване на административния акт, а в оспорената част подробно са изложени съображенията, поради които са определени цени/без ДДС/, по които дружеството продава електрическа на битови и небитови крайни клиенти, присъединени към електро разпределителната мрежа на ниско напрежение, при ценообразуващи елементи на цените: компонента за дейността „снабдяване с електрическа енергия от краен снабдител“ по чл.10, ал.3 от НРЦЕЕ – 5.84 лв MWh,необхоими годишни приходи -548653 хил.лв. и прогнозни количества електрическа енергия - 4767597 MWh.

Съдът намира, че възприетия от административния орган „общ подход“ по отношение формирането на ценообразуващите елементи не противоречи на закона и е въпрос на негова дискреционна преценка. Нито ЗЕ, нито НРЦЕЕ съдържат ограничения или изисквания по отношение подхода, който органът ще приложи при разглеждането на постъпилите от енергийните предприятия предложения за утвърждаване на цени и при излагането на мотивите, обосноваващи взетите от него решения. Нещо повече, съдът счита, че възприетият в случая общ подход съответства и на изискването за равнопоставеност, заложен в чл. 24,т.4 и чл.94а, ал.2 от ЗЕ, доколкото с него се гарантира, че при упражняването на своята оперативна самостоятелност за утвърждаването на цените, по които отделните крайни снабдители продават електрическа енергия на битови и небитови клиенти, КЕВР е изхождала от едни и същи критерии и съображения.

Съдът намира за неоснователни и възраженията на жалбоподателя, че решението в оспорваната му част е постановено в нарушение на материалния закон.

Видно от съдържанието на оспореното решение, цените за продажба на електрическа енергия от [фирма] на битови и небитови крайни клиенти, присъединени към електроразпределителната мрежа на ниво ниско напрежение, са образувани на база тарифна структура, която отразява разпределението на необходимите приходи по групи клиенти, като съгласно чл.10, ал.3 от НРЦЕЕ увърдените от комисията необходими годишни приходи за дейността по лицензията за крайно снабдяване в размер на 7 на сто от утвърдената средна покупна цена за енергия на дружеството като част от

цената по чл.30, ал.1, т.6 от ЗЕ.Включването на компонентата за дейността крайно снабдяване в необходимите годишни приходи по своята същност представлява възможност дружеството да покрива икономически обосноваваните си разходи и възвращаемост.

Видно е, че компонентата за дейност „снабдяване с ел. енергия от краен снабдител“ по чл.10, ал.5 от НРЦЕЕ е запазена на нивото утвърдено в предходно решение на КЕВР в размер на 6,51 % от утвърдената средна покупна цена за електрическа енергия.Срещу този именно размер са насочени и част от оплакванията в жалбата, които съдът намира за неоснователни. Така определения марж на крайните снабдители, в т.ч. и на жалбоподателя е съобразен с разпоредбата на чл.10, ал.5 от НРЦЕЕ и със служебно известните на КЕВР надценки, които търговците на ел.енергия прилагат на свободния пазар. Действително така определената компонента за дейността е по-висока спрямо тази на търговците с оглед на факта, че към настоящия момент те обслужват по-голям обем от клиенти с относително по-ниска консумация от тези избрали пазара на свободно договорени цени, което е предпоставка за по-високи разходи.Ясно са изложени мотивите на КЕВР за запазване надценката на крайните снабдители, свързани с преминаването на голяма част от небитовите потребители към свободния пазар и произтичащата от това необходимост от оптимизация на разходите на крайните снабдители с оглед постигане на равнопоставеност между клиентите, избрали пазара по свободно договорени цени, и клиентите на крайните снабдители, за които цените се утвърждават от регулатора. Тези съображения на административния орган в пълна степен съответстват на принципите, от които същият следва да се ръководи, заложи в чл.23, т.1 и т.3 ЗЕ.

Във връзка с протичащите процеси на пълна либерализация на пазара на електрическа енергия надценката, определяна за дейността „снабдяване с електрическа енергия от краен снабдител“ следва да се изравни с тази, прилагана на свободния пазар с оглед равнопоставеност на пазарните участници, и докато при конкуренцията на либерализираните пазари маржовете на участниците следват перманентно свиване, осигуряването на по-високи такива чрез регулираните цени би представлявало както нарушение на принципите за равнопоставеност, така и осигуряване на конкурентно предимство на регулираните дружества и нарушаване интересите на потребителите. С оглед на това съдът счита за неоснователни твърденията в жалбата за необоснованост на определения размер на компонентата за дейността „крайно снабдяване“. Обстоятелството, че възраженията на отделните дружества, осъществяващи дейността „крайно снабдяване“ са обобщени, а по този начин са и обсъдени, нито съставлява процесуално нарушение, нито води по презумпция до незаконосъобразност на изводите на административния орган за тяхната неоснователност.

По отношение поддържаната от жалбоподателя теза, че така определената компонента за дейността в размер на 6,51%, е недостатъчна за покриване на реалните оперативни разходи и възвращаемост на необходимия оборотен капитал на дружеството, което би могло да изложи на риск финансовата обезпеченост на дейността му и няма да позволи подобряване качеството на обслужване на клиентите, съдът съобразява разпоредбите на чл.10, ал.5 от

НРЦЕЕ.Съгласно тази разпоредба компонентата се определя като обща стойност без да се посочва конкретният размер на елементите които я формират.Т.е тази компонента има динамичен характер като при определяненена същата в изпълнение на чл.3, ал.6 от НРЦЕЕ Комисията използва подход при който анализира общото финансово състояние на дружествата и ръководейки се от чл.23, чл.24 и чл.31, т.4 от ЗЕ определя общ размер на маржа.Т.е касае се за прогнозни разходи, чийто размер подлежи на утвърждаване от КЕВР, която разполага с правомощието да преценява тяхната икономическа обосновааност не само според представените от енергийното предприятие писмена обосновка и доказателства, но и въз основа на сравнителен анализ и данни от националната и международна практика и като взема предвид отчетените резултати.

Изводът, който се налага, е че така представените в заявлението на дружеството прогнозни разходи не са обвързващи за административния орган и подлежат на корекция. От тази гледна точка и при ясно заявената от КЕВР като ръководеща необходимост от оптимизиране на разходите на крайните снабдители, съдът счита, че органът не е излязъл извън рамките на предоставената му оперативна самостоятелност и определянето на компонентата в размер по-нисък от заявления, в резултат на което няма да бъдат покрити прогнозираните от дружеството оперативни разходи, не е незаконосъобразно.

Горното се потвърждава и от приетото по делото заключение на съдебно-икономическа експертиза. От същото се установява, че размерът на компонентата за дейността „крайно снабдяване“ е еднакъв за всички крайни снабдители, с оглед спазване на принципа по чл. 23, т. 5 от ЗЕ за равнопоставеност между енергийните предприятия, както и принципа по чл. 8, ал. 2 от АПК, съгласно който сходните случаи се третират еднакво, когато това е в пределите на оперативната самостоятелност на административния орган, както е в настоящия случай.

На следващо място видно от съдържанието на решението Комисията е извършила съответния анализ в изпълнение на чл.11, ал.4 от НРЦЕЕ на международната практика и националната такава.Този анализ не следва да се прилага само за оператори на елктроразпределителни мрежи, а и друг тип монополни предприятия в енергийния сектор.Комисията е взела предвид отчета от дейността на дружеството жалбоподател като е установила, че дружеството е в добро финансово състояние като дори през 2018 г. е предоставило на свързани лица заем в голям размер което е индикация в подкрепа на извода на КЕВР, че признаването на всички заявени от дружеството разходи ще доведе до необосновано висока норма на възвращаемост на капитала в нарушение на принципите заложиени в нормите на чл.23, чл.24 и чл.31, т.4 от ЗЕ.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя относно непризнатите разходи за балансиране.Съгласно чл. 63, ал. 1 от ПТЕЕ, крайните снабдители и доставчиците от последна инстанция изпълняват служебно функцията на координатори на специални балансиращи групи за клиентите, които снабдяват с електрическа енергия. Това означава, че [фирма] отговаря за прогнозиране на почасовото потребление на своите клиенти и закупува

електрическа енергия от обществения доставчик не по измерени стойности, а по подадени предварително прогнозни графици. Разликите между прогнозите и измерванията сумарно за всички клиенти, представляват небалансите на балансиращата група. Натрупаните почасови положителни и отрицателни разлики или т. нар. „небаланси“, се покриват чрез покупка или продажба на балансираща енергия от/към Е. системен оператор Е.. Следователно разходите в резултат на отклоненията над допустимите граници остават за сметка на съответното дружество, което е стимул за точно прогнозиране и реализиране на минимални небаланси.

Следва да се има предвид, че пазарът на балансираща енергия е стартирал на 01.06.2014 г., поради което е необосновано да бъдат признавани прогнозни стойности на разходи за балансиране, които не могат да бъдат доказани. Аргумент в тази насока е и чл.11, ал.2, т.14 от НРЦЕЕ, съгласно който не се приемат разходи, за които комисията обосновано приеме, че не са в интерес на клиентите. Въпреки установеното увеличение на цените на балансиращия пазар, видно от мотивите на процесното решение, което според КЕВР следва да бъде компенсирано чрез увеличение на размера на компонентата за дейността „снабдяване с ел.енергия от краен снабдител“ от 4,67 лв. /MWh на 5,84 лв. / MWh, дружеството не е реализирало по-големи разходи за балансиране, а точно обратното за 2018 г. е било налице намаление в размер на 3 742000 лв. Отделно от това дружеството жалбоподател е намалило до минимум разходите си за балансиране, тъй като се е възползвало от възможността за разпределяне на тези разходи между максимално голям брой участници на електроенергийния пазар. В допълнение, неоснователни са доводите на жалбоподателя, че КЕВР трябва да компенсира разходите за балансиране за минали периоди, тъй като това твърдение не почива на конкретна законова разпоредба.

Следва да се има предвид също, че прогнозите се изготвят от доставчиците и част от възникналите разходи за балансиране не са предизвикани от клиентите, а от самият доставчик поради грешно изготвена прогноза, който следва да поеме финансовата отговорност за това. В тази връзка включването на пълната заявена стойност на разходите за балансиране в необходимите приходи на дружествата би нарушило интересите на потребителите, тъй като те ще следва да заплатят разходи на дружествата, без същите да са предизвикани от тях. По този начин се нарушава и основният принцип на балансиращия пазар, а именно че небалансите се заплащат от този, който ги е предизвикал, като в същото време се отнема стимулът на електроразпределителните дружества и крайните снабдители да изготвят точни прогнози.

На следващо място, по отношение възраженията на жалбоподателя, че не са взети предвид извършените от него разходи за енергийна ефективност, независимо че същите са предприети в изпълнение на задълженията им по Закона за енергийната ефективност (ЗЕЕ), съдът намира, че решението на органа за невключването на посочените разходи в необходимите годишни приходи не противоречи на ЗЕ и НРЦЕЕ. Съгласно чл.35, ал.1 от ЗЕ енергийните предприятия имат право да предявят искане за компенсиране на разходи, произтичащи от наложени им задължения към обществото,

включително свързани със сигурността на снабдяването, защитата на околната среда и енергийната ефективност, като съобразно ал.2 за такива разходи се признават и тези, които произтичат от задължения, свързани с изпълнение на индивидуалните цели за енергийни спестявания, съгласно чл. 14, ал. 4 и чл. 15 от ЗЕЕ. Редът и начина, по който се упражнява това право, е определен в ал.3 до ал.5 на чл.35 и предполага развитието на отделно производство, приключващо с нарочен акт за признаване на тези разходи (арг. от чл.35, ал.3 и ал.4 ЗЕ). По делото няма данни такова производство да се е развило и да е издаден съответен акт на КЕВР. Отделно от това, доколкото за тези разходи важи общото изискване да бъдат икономически обосновани и да са във връзка с извършваната лицензионна дейност, при липсата на доказателства в тази насока, както и относно това, че дружеството не е получило срещу тях допълнителни приходи от крайните клиенти извън регулираните цени или чрез други механизми, отказът на КЕВР за признаване на посочените разходи се явява обоснован и законосъобразен.

Неоснователни са и възраженията невключаването на несъбираемите вземания в необходимите приходи на дружеството, тъй като същите не попадат в хипотезата на чл.34 и чл.35 от ЗЕ.Задължение е на съответните дружества да предприемат действия по недопускането на възникването на такива разходи като използват всички правни способности, предоставени им от ГПК.Признаването на такива разходи би поставило тези дружества в привилегировано положение спрямо останалите участници на пазара.

В жалбата се съдържат и неоснователни твърдения, че с оспорваното решение Комисията е допуснала кръстосано субсидиране, в нарушение на чл.31, т.6 от ЗЕ.Съгласно §1, т.31 от ДР на ЗЕ „ кръстосано субсидиране“ между отделните групи клиенти е включването в цените за определена група клиенти на едно енергийно предприятие на по-голям или по-малък размер разходи от необходимите за тяхното снабдяване.Т.е. за да е налице такова субсидиране, следва разходите , направени за дадена група потребители да са по-големи или по-малки от необходимите. В конкретният случай видно от съдържанието на решението няма данни КЕВР да е прехвърляла разходи, направени за една група потребители, към такива от друга група потребители. Следва да се има предвид, че съгласно чл.30, ал.1,т.17 от ЗЕ крайните клиенти присъединени към електроенергийната система, вкл. операторът на електропреносната мрежа и операторите на електроразпределителните мрежи заплащат цената за компенсиране на разходите по чл.34 и чл.35 от ЗЕ, т.е. за жалбоподателя не възникват разходи за нейното заплащане, както се сочи в жалбата.

Съдът не констатира и твърдяното в жалбата несъответствие на решението с целите, посочени в чл.2, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЕ.

В обобщение на изложеното дотук, съдът счита, че не са налице основания за отмяна на Решение № Ц – 19/01.07.2019г. на КЕВР в частта му **по Раздел II, т.6.1.1**, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Същите се дължат на ответника в съответствие с чл.143 ал.4 от АПК, във връзка с чл.78 ал.8 от ГПК и чл.25, ал.1 от Наредбата за

заплащане на правната помощ, в размер на 200.00 лв за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Б. Бизнес Център, представлявано от К. К. и Д. С., срещу Решение № Ц-19/01.07.2019г. на КЕВР, **в частта по Раздел II, т.6.1.1**, с което са определени цени/без ДДС/, по които дружеството продава електрическа на битови и небитови крайни клиенти, присъединени към електро разпределителната мрежа на ниско напрежение, при ценообразуващи елементи на цените: компонента за дейността „снабдяване с електрическа енергия от краен снабдител“ по чл.10, ал.3 от НРЦЕЕ – 5.84 лв MWh, необходими годишни приходи -548653 хил.лв. и прогнозни количества електрическа енергия - 4767597 MWh.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Б. Бизнес Център, представлявано от К. К. и Д. С., да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сумата в размер на 200.00лв. /двеста лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок, от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: